A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2020. június 11.*

„Előzetes döntéshozatal – A követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtás – 76/308/EGK irányelv – A 6. cikk (2) bekezdése és a 10. cikk – 2008/55/EK irányelv A 6. cikk második bekezdése és a 10. cikk – A megkereső tagállamnak a megkeresett tagállam által behajtott adókövetelése – E követelés minősége – A »kedvezményes bánásmód« fogalma – Az említett követelés és a megkeresett tagállam adótartozása közötti, jogszabály szerinti beszámítás”

A C-19/19. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Cour de cassation (semmítőszék, Belgium) a Bírósághoz 2019. január 11-én érkezett, 2018. december 20-i határozatával terjesztett elő

az **État belge**

és

a **Pantochim SA**, felszámolás alatt

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: J.-C. Bonichot tanácselnök, R. Silva de Lapuerta, a Bíróság elnökhelyettese (előadó), M. Safjan, L. Bay Larsen és C. Toader bírák,

főtanácsnok: G. Hogan,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a felszámolás alatt álló Pantochim SA képviseletében J. Oosterbosch advocate,

– a belga kormány képviseletében P. Cottin, J.-C. Halleux és C. Pochet, meghatalmazotti minőségben,

– a spanyol kormány képviseletében kezdetben: A. Rubio González, később: S. Jiménez García, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: francia.

– az Európai Bizottság képviseletében M. Wilderspin, J. Jokubauskaitė és C. Perrin, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2020. január 14-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 A jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem az Európai Mezőgazdasági Orientációs és Garanciaalap finanszírozási rendszerének részét képező műveletekből, valamint a mezőgazdasági lefölözésekből és vámokból eredő követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtásról szóló, 1976. március 15-i 76/308/EGK tanácsi irányelv (HL 1976. L 73., 18. o.; magyar nyelvű különkiadás: 2. fejezet, 1. kötet, 44. o.; helyesbítés: magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 16. kötet, 114. o.) 6. cikke (2) bekezdésének és 10. cikkének, valamint az egyes lefölözésekből, vámokból, adókból és egyéb intézkedésekből eredő követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtásról szóló, 2008. május 26-i 2008/55/EK tanácsi irányelv (HL 2008. L 150., 28. o.) 6. cikke második bekezdésének és 10. cikkének az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet az État belge (belga állam) és a felszámolás alatt álló Pantochim SA között ez utóbbi e tagállammal szemben fennálló követelésének az e társaság német állammal szemben fennálló tartozásába való beszámítása tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 76/308 irányelv

3 A 76/308 irányelv első, második, harmadik és nyolcadik preambulumbekezdése a következőket mondta ki:

„mivel jelenleg nincs lehetőség arra, hogy az egyik tagállam hatósága által kiállított okmány alapján a követeléseket egy másik tagállamban lehessen behajtani;

mivel az a tény, hogy a behajtásra vonatkozó nemzeti rendelkezéseknek a nemzeti területen történő alkalmazása önmagában a közös piac létrejöttének és működésének akadályát jelenti; mivel ez a helyzet gátolja azt, hogy a Közösség szabályait teljes mértékben és kellően alkalmazzák, különösen a közös agrárpolitika területén, és ez elősegíti a csalást;

mivel ezért a behajtás érdekében a tagállamok közötti kölcsönös jogsegélyre vonatkozó közös szabályok létrehozása szükséges;

[…]

mivel abban az esetben, ha a megkeresett hatóság a követelés behajtásakor a megkereső hatóság nevében jár el, képesnek kell lennie arra, hogy az adósnak időt adjon a fizetésre, vagy részletfizetést engedélyezzen, amennyiben ezt a székhelye szerinti tagállamban hatályban lévő rendelkezések lehetővé teszik, és a megkereső hatóság ehhez hozzájárul; mivel az ilyen fizetési lehetőségekre felszámított kamatokat szintén át kell utalni a megkereső hatóság székhelye szerinti tagállamnak.”

4 A 76/308 irányelv 1. cikke értelmében ezen irányelv meghatározta azokat a tagállamok törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseibe beépítendő szabályokat, amelyek minden tagállamban biztosítják az ezen irányelv hatálya alá tartozó és egy másik tagállamban felmerült követelések behajtását.

5 Az említett irányelv 6. cikke a következőképpen rendelkezett:

„(1) A megkereső hatóság kérésére a megkeresett hatóság a székhelye szerinti tagállamban felmerülő hasonló követelések behajtására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseknek megfelelően behajtja azokat a követeléseket, amelyek a végrehajtásukat engedélyező okmány tárgyát képezik.

(2) Ebből a célból minden olyan követelés, amelyre vonatkozóan behajtási kérelmet adtak be, annak a tagállamnak a követeléseként kezelendő, amelyben a megkeresett hatóság székhelye található, kivéve azokat az eseteket, amelyekre a 12. cikk vonatkozik.”

6 Ugyanezen irányelvnek a 2001. június 15-i 2001/44/EK tanácsi irányelvvel (HL 2001. L 175., 17. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 12. kötet, 27. o.) módosított 9. cikke a következőket írta elő:

„(1) A követelések behajtása a megkeresett hatóság székhelyéül szolgáló tagállam pénznemében történik. A megkeresett hatóság átutalja az általa behajtott követelés teljes összegét a megkereső hatóság részére.

(2) Amennyiben a székhelyül szolgáló tagállam hatályban lévő törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezései lehetővé teszik, a megkeresett hatóság – a megkereső hatósággal folytatott konzultációt követően – engedélyezheti az adós halasztott vagy részletekben történő fizetését. A megkeresett hatóság a fizetési kedvezményhez kapcsolódóan felszámított többletkamatot is átutalja a megkereső hatóság székhelyéül szolgáló tagállam részére.

[…]”

7 A 76/308 irányelv 10. cikke szerint:

„A behajtásra váró követelések nem részesülnek kedvezményes elbánásban a megkeresett hatóság székhelye szerinti tagállamban.”

8 A 2001/44 irányelvvel módosított 76/308 irányelv 10. cikke a következőképpen szólt:

„A 6. cikk (2) bekezdésének sérelme nélkül a behajtandó követelések nem szükségszerűen részesülnek abban a kedvezményes elbánásban, amit a hasonló követelések élveznek a megkeresett hatóság székhelyéül szolgáló tagállamban.”

A 2008/55 irányelv

9 A 2008/55 irányelv (1) és (10) preambulumbekezdése a következőket mondta ki:

„(1) A [76/308] irányelvet több alkalommal jelentősen módosították. Az áttekinthetőség és észszerűség érdekében ezt az irányelvet kodifikálni kell.

[…]

(10) Abban az esetben, ha a megkeresett hatóság a követelés behajtásakor a megkereső hatóság nevében jár el, képesnek kell lennie arra, hogy az adósnak fizetési halasztást vagy részletfizetést engedélyezzen, amennyiben ezt a székhelye szerinti tagállamban hatályban lévő rendelkezések lehetővé teszik, és a megkereső hatóság ehhez hozzájárul. Ilyen fizetési könnyítések esetén kamatokat szintén át kell utalni a megkereső hatóság székhelye szerinti tagállamnak."

10 A 2008/55 irányelv 1. cikke szerint ezen irányelv meghatározta azokat a tagállamok törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseibe beépítendő szabályokat, amelyek minden tagállamban biztosítják az ezen irányelv hatálya alá tartozó és egy másik tagállamban felmerült követelések behajtását.

11 Ezen irányelv 6. cikke a következőképpen rendelkezett:

„A megkereső hatóság kérésére a megkeresett hatóság a székhelye szerinti tagállamban felmerülő hasonló követelések behajtására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseknek megfelelően behajtja azokat a követeléseket, amelyek végrehajtható okirat tárgyát képezik.

Ennek érdekében minden olyan követelés, amelyre vonatkozóan behajtás iránti megkeresést terjesztettek elő, annak a tagállamnak a követeléseként kezelendő, amelyben a megkeresett hatóság székhelye található, kivéve azokat az eseteket, amelyekre a 12. cikk vonatkozik."

12 Az említett irányelv 10. cikke a következőképpen rendelkezett:

„A 6. cikk második albekezdésének ellenére, a behajtandó követelések nem szükségszerűen részesülnek abban a kedvezményes bánásmódban, amit a hasonló követelések élveznek a megkeresett hatóság székhelyéül szolgáló tagállamban."

A belga jog

13 A 76/308 irányelvet a loi du 20 juillet 1979 concernant l'assistance mutuelle en matière de recouvrement des créances relatives à certains cotisations, droits, taxes et autres mesures (az egyes lefölözésekből, vámokból, adókból és egyéb intézkedésekből eredő követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtásról szóló, 1979. július 20-i törvény; *Moniteur belge*, 1979. augusztus 30., 9457. o.) ültette át a belga jogba.

14 E törvény alapügyben alkalmazandó változatának (a továbbiakban: 1979. július 20-i törvény) 12. cikke értelmében:

„A megkeresett belga hatóság úgy kezeli a megkereső külföldi hatóságtól érkező, behajtás iránti megkereséseket, mintha a Királyságban keletkezett követelésekről lenne szó."

15 Az 1979. július 20-i törvény 15. cikke a következőképpen szól:

„A behajtandó követelések nem részesülnek kedvezményes bánásmódban."

16 A loi-programme du 27 décembre 2004 (2004. december 27-i programtörvény; *Moniteur belge*, 2004. december 31., 87006. o.) 2009. január 7-ig hatályos változatának 334. cikke a következőképpen rendelkezett:

„Bármely, a jövedelemadóra, a jövedelemadónak minősülő adókra és a hozzáadottérték-adóra vonatkozó jogszabályi rendelkezések vagy a jogalap nélkül fizetett összeg visszakövetelésére vonatkozó polgári jogi rendelkezések alkalmazása keretében az adóalany részére visszatérítendő vagy kifizetendő összeget az illetékes tisztviselő alakiságok nélkül felhasználhatja az adóelőleg, a jövedelemadó, a

jövedelemadónak minősülő adók és a hozzáadottérték-adó – főkövetelés, járulékos követelés és többlet – a közigazgatási vagy adóbírságok és az ezen adóalany által fizetendő kamatok és költségek megfizetésére, amennyiben ez utóbbiak nem vagy már nem vitatottak.

Az előző bekezdés lefoglalás, átruházás, párhuzamos követelések, illetve fizetésképtelenségi eljárás esetén is alkalmazandó."

17 A 2008. december 22-i programtörvény *(Moniteur belge*, 2008. december 29., 68649. o.) 194. cikkével módosított, 2009. január 8-tól alkalmazandó, 2004. december 27-i programtörvény 334. cikke a következőképpen rendelkezett:

„Valamely személy részére vagy a Service public fédéral Finances [(szövetségi adóhatóság, Belgium)] hatáskörbe tartozó adótörvények alapján visszatérítendő vagy kifizetendő összegeket, vagy olyan összegeket, amelyek beszedéséről és behajtásáról e szövetségi adóhatóság gondoskodik, vagy a jogalap nélkül fizetett összeg visszakövetelésére vonatkozó polgári jogi rendelkezések alapján visszatérítendő vagy kifizetendő összeget az illetékes tisztviselő belátása szerint, alakiságok nélkül felhasználhatja az említett személy által az érintett adótörvények alapján fizetendő összegek megfizetésére, illetve olyan adókövetelések vagy nem adó jellegű követelések rendezésére, amelyeknek a beszedése és behajtása a szövetségi adóhatóság által, vagy törvényerejű rendelet alapján történik. E felhasználás kizárólag az említett személlyel szemben fennálló követelések nem vitatott összegére vonatkozik.

Az előző bekezdés lefoglalás, átruházás, párhuzamos követelések, illetve fizetésképtelenségi eljárás esetén is alkalmazandó."

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

18 A tribunal de commerce de Charleroi (charleroi-i kereskedelmi bíróság, Belgium) 2001. június 26-i ítéletével felszámolás alá vonta a Pantochimot.

19 E felszámolás keretében a belga állam elsőbbségi követelést jelentett be a hozzáadottérték-adó (héa) területén, amelyet a Pantochim teljes egészében megfizetett, valamint bejelentette a német állam 634 257,50 euró összegű, héát és kamatokat tartalmazó követelését, amelyet e társaság kötelezettségei között rendes tartozásként rögzítettek.

20 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a német állam e követelése e tagállam behajtás iránti megkeresésének a tárgyát képezte, és e kérelem fennállását és szabályszerűségét illetően semmilyen kifogás nem merült fel.

21 A Pantochim a maga részéről a belga állammal szemben az adójogi rendelkezések alkalmazásából eredő követeléssel rendelkezik, amelyet ezen állam a 2004. december 27-i programtörvény 334. cikke alapján a német állam fent említett követelésébe kívánt beszámítani.

22 A Pantochim tiltakozott e beszámítás ellen, és a tribunal de première instance du Hainaut, Monshoz (hainauti elsőfokú bíróság, monsi kollégium, Belgium) fordult, amely kimondta, hogy a belga állam nem jogosult ilyen beszámításra.

23 2016. június 27-i ítéletével a cour d'appel de Mons (monsi fellebbviteli bíróság, Belgium) helybenhagyta e határozatot, és a belga államot arra kötelezte, hogy a Pantochim részére fizessen egy kamatokkal növelt 502 991,47 eurós összeget.

24 A belga állam felülvizsgálati kérelmet nyújtott be ezen ítélettel szemben a kérdést előterjesztő bírósághoz, a Cour de cassationhoz (semmítőszék, Belgium).

25 E körülmények között határozott úgy a Cour de cassation (semmítőszék), hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Úgy kell-e értelmezni a [76/308] irányelv 6. cikkének (2) bekezdését felváltó, [2008/55] irányelv 6. cikkének [második bekezdésében] szereplő rendelkezést, amely szerint a behajtás iránti megkeresés tárgyát képező követelés »annak a tagállamnak a követeléseként kezelendő, amelyben a megkeresett hatóság székhelye található«, hogy a megkereső állam követelése a megkeresett állam követelésének tekintendő, ily módon a megkereső állam követelése a megkeresett állam követelésének minősül?

2) Úgy kell-e értelmezni a [2008/55] irányelv 10. cikkében, a kodifikációt megelőzően pedig a [76/308] irányelv 10. cikkében szereplő »kedvezményes bánásmód« fogalmát, hogy az a követeléshez kapcsolódó olyan preferenciális jognak minősül, amely párhuzamos követelések esetén elsőbbségi jogot biztosít más követelésekkel szemben, vagy pedig magában foglal minden olyan mechanizmust, amelynek eredményeként párhuzamosság esetén a követelés preferenciális kifizetésére kerül sor?

3) A fent hivatkozott irányelvek 10. cikke értelmében vett kedvezményes bánásmódnak kell-e tekinteni az adóhatóság azon lehetőségét, hogy a 2004. december 27-i programtörvény 334. cikkében előírt feltételek mellett párhuzamos követelések esetén beszámítással él?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

26 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 76/308 irányelv 6. cikkének (2) bekezdését és a 2008/55 irányelv 6. cikkének második bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy a megkereső tagállam követelése a megkeresett tagállam követelésének tekinthető, és megszerzi ez utóbbi tagállam követelésének minőségét.

27 Előzetesen meg kell állapítani, hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekben szereplő 76/308 irányelv és 2008/55 irányelv hatályban volt az alapügy tényállásának időpontjában, bár azokat azóta már hatályon kívül helyezték. Amint ugyanis az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből kitűnik, a belga állam a német államnak az alapügyben szóban forgó behajtás iránti megkeresés tárgyát képező követelésének elszámolásával olyan különböző adóköveteléseket számított be, amelyekre a Pantochim 2005. január 1. és 2009. április 20. között tarthatott igényt a belga adóhatóságnál.

28 A 76/308 irányelv 6. cikkének (2) bekezdése és a 2008/55 irányelv 6. cikkének második bekezdése szerint, amelyeket a 76/308 irányelv 6. cikkének (1) bekezdésével és a 2008/55 irányelv 6. cikkének első bekezdésével összefüggésben kell értelmezni, amennyiben a követelés behajtás iránti megkeresés tárgyát képezi, azt a megkeresett tagállam „követeléseként” kell kezelni, mivel ez utóbbi tagállamnak e követelést az e tagállamban felmerülő hasonló követelések behajtására alkalmazandó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseknek megfelelően kell behajtania.

29 A 76/308 irányelv 6. cikke (2) bekezdésének és a 2008/55 irányelv 6. cikke második bekezdésének a szövegéből tehát az következik, hogy a behajtás iránti megkeresés tárgyát képező követelés nem szerzi meg a megkeresett tagállam követelésének minőségét, hanem azt kizárólag annak e tagállam általi behajtása érdekében „kezelik” ezen állam „követeléseként”, mivel ez utóbbinak így a jogrendjében az azonos, illetve hasonló adókra vagy díjakra irányuló követelésekre alkalmazandó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezései értelmében ráruházott hatáskör és eljárások keretében kell eljárnia (lásd analógia útján: 2018. április 26-i Donnellan ítélet, C-34/17, EU:C:2018:282, 48. pont).

30 Következésképpen, bár e rendelkezések értelmében a megkeresett tagállam az ilyen kérelem tárgyát képező követelés behajtása érdekében köteles e követelést ugyanúgy kezelni, mint a saját követeléseit (lásd ebben az értelemben: 2010. január 14-i Kyrian ítélet, C-233/08, EU:C:2010:11, 43. pont), ez nem jelenti az érintett követelésnek a megkereső tagállam által a megkeresett tagállamra történő átruházását. Amint a főtanácsnok az indítványának 35. pontjában megjegyezte, e követelés anyagi jogi szempontból a megkereső tagállamnak a megkeresett tagállam követeléseitől elkülönülő követelése marad.

31 Ezen értelmezést alátámasztja a 2001/44 irányelvvel módosított 76/308 irányelv 10. cikkének és a 2008/55 irányelv 10. cikkének szövege is, amelyek értelmében a behajtandó követelések nem szükségszerűen részesülnek a megkeresett tagállamban keletkezett hasonló követelésekre vonatkozó „kedvezményes bánásmódban”.

32 A 2001/44 irányelvvel módosított 76/308 irányelv 9. cikkéből és a 2008/55 irányelv 9. cikkéből az is kitűnik, hogy a megkereső tagállamnak a megkeresett tagállam által behajtott követelése nem szerzi meg ez utóbbi tagállam követelésének a minőségét, mivel e rendelkezések előírják, hogy a megkeresett tagállam köteles átutalni a megkereső tagállamnak az általa behajtott követelés teljes összegét, valamint adott esetben a későbbi fizetéssel járó többletkamatot.

33 Ezenkívül a 76/308 irányelv nyolcadik preambulumbekezdéséből és a 2008/55 irányelv (10) preambulumbekezdéséből az következik, hogy az uniós jogalkotó szándéka az volt, hogy a megkeresett tagállam a megkereső tagállam „nevében” hajtsa be a követelést.

34 A fentiekre tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 76/308 irányelv 6. cikkének (2) bekezdését és a 2008/55 irányelv 6. cikkének második bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a megkereső tagállam követelése nem tekinthető a megkeresett tagállam követelésének, és nem szerzi meg ez utóbbi tagállam követelésének minőségét.

A második kérdésről

35 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 76/308 irányelv 10. cikkét és a 2008/55 irányelv 10. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy az e rendelkezésekben említett »kedvezményes bánásmód« fogalma a valamely követeléshez kapcsolódó olyan preferenciális jogra utal, amely párhuzamos követelések esetén ennek elsőbbségi jogot biztosít a többi követeléssel szemben, vagy pedig bármely olyan mechanizmust magában foglal, amelynek eredményeként párhuzamosság esetén e követelés preferenciális kifizetésére kerül sor. E bíróság arra is választ vár, hogy a 76/308 irányelv 10. cikkét és a 2008/55 irányelv 10. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy a megkeresett tagállam adóhatóságának azon lehetősége, hogy párhuzamosság esetén beszámítással éljen, e rendelkezések értelmében vett „kedvezményes bánásmódnak” minősül.

36 Meg kell állapítani, hogy a 76/308 és 2008/55 irányelv nem határozza meg a „kedvezményes bánásmód” fogalmát, és e célból nem is utal a tagállamok jogára.

37 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a jelentésének és hatályának meghatározása érdekében a tagállami jogokra kifejezett utalást nem tartalmazó uniós jogi rendelkezést általában az egész Unióban önállóan és egységesen kell értelmezni, figyelembe véve a rendelkezés összefüggéseit és a kérdéses szabályozás célját (lásd különösen: 2016. október 13-i Mikołajczyk ítélet, C-294/15, EU:C:2016:772, 44. pont; 2017. november 16-i Kozuba Premium Selection ítélet, C-308/16, EU:C:2017:869, 38. pont).

38 Ami a 76/308 és 2008/55 irányelv által követett célt illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az 1. cikküknek megfelelően ezen irányelvek közös szabályokat állapítanak meg a kölcsönös segítségnyújtásra vonatkozóan annak érdekében, hogy minden tagállamban biztosítsák az ezen irányelvek hatálya alá tartozó, más tagállamban felmerült követelések behajtását.

39 A 76/308 irányelv első, második és harmadik preambulumbekezdéséből következik, hogy ezen irányelv célja, hogy eltörölje a közös piac létrejöttének és működésének azon akadályait, amelyek a behajtásra vonatkozó nemzeti rendelkezések hatályának területi korlátozásából erednek (2012. október 18-i X ítélet, C-498/10, EU:C:2012:635, 45. pont).

40 Ezen irányelv ily módon segítségnyújtási intézkedéseket ír elő a beszedés tekintetében hasznos információk közlése, az aktusoknak a címzettel való közlése, valamint a végrehajtásukat engedélyező okmány tárgyát képező követelések behajtása formájában (2012. október 18-i X ítélet, C-498/10, EU:C:2012:635, 46. pont).

41 Az érintett rendelkezések szövegösszefüggését illetően emlékeztetni kell arra, hogy az említett irányelv 10. cikke előírja, hogy a behajtandó követelések nem részesülnek kedvezményes bánásmódban a megkeresett tagállamban. Így megállapítja azt a szabályt, miszerint a megkeresett tagállam követelései tekintetében elismert kedvezményes bánásmód nem illeti meg a behajtás iránti megkeresés tárgyát képező követeléseket.

42 E 10. cikket módosította a 2001/44 irányelv, majd hatályon kívül helyezte a 2008/55 irányelv 10. cikke. Ezen irányelvek e szabálytól való eltérésként bevezették a megkeresett tagállam azon lehetőségét, hogy ilyen kedvezményes bánásmódban részesítse a megkereső tagállam behajtandó követelését.

43 E rendelkezések megerősítik azt a tényt, hogy ugyan – amint a jelen ítélet 28–30. pontjában szerepel – e követeléseket a behajtásuk céljából ugyanúgy kell kezelni, mint a megkeresett tagállam követeléseit, azok mindazonáltal különböznek ez utóbbiaktól, és főszabály szerint nem részesülnek kedvezményes bánásmódban e tagállamban.

44 A fenti megfontolásokra tekintettel az említett rendelkezésekben szereplő „kedvezményes bánásmód” kifejezés tág értelmezését kell elfogadni, amely magában foglalja az összes olyan mechanizmust, amely lehetővé teszi a megkeresett tagállam számára, hogy párhuzamosság esetén – a hitelezők egyenlőségének elvétől eltérve – a követelései preferenciális vagy elsőbbségi kielégítését érje el.

45 Ami az alapügyben szóban forgó azon beszámítási lehetőséget illeti, amellyel a belga adóhatóság a saját adókövetelései tekintetében rendelkezik, a kérdést előterjesztő bíróság által szolgáltatott információk nem teszik lehetővé annak meghatározását, hogy e lehetőség igénybevétele lehetővé teszi-e ezen adóhatóság számára, hogy párhuzamosság esetén követelései preferenciális vagy elsőbbségi kielégítésében részesüljenek, vagy hogy az egy általános jog szerinti beszámítási mechanizmusnak minősül-e.

46 Abban az esetben, ha az említett lehetőség egy olyan általános jog szerinti beszámítási mechanizmusnak minősülne, amelynek célja a behajtási eljárás egyszerűsítése anélkül, hogy a belga államnak a követelései kielégítése céljából preferenciális vagy elsőbbségi jogot, vagy a hitelezői egyenlőség elvétől eltérő bármilyen kedvezményes bánásmódot biztosítana, azt úgy kellene tekinteni, hogy a 76/308 irányelv 6. cikkének és a 2008/55 irányelv 6. cikkének hatálya alá tartozik, és így ezen államnak is ez alapján kell eljárnia a valamely másik tagállam azon követeléseinek a behajtása érdekében, amelyek ezen irányelv szerinti behajtás iránti megkeresés tárgyát képezik.

47 Ellenkező esetben, ha az alapügyben szóban forgó beszámítási lehetőség igénybevétele azzal a következménnyel járna, hogy a belga államnak olyan preferenciális vagy elsőbbségi jogot biztosítana, amellyel a többi hitelező nem rendelkezik, e lehetőség – a párhuzamosság esetén a hitelezők egyenlőségének elvétől való eltérésként – a 76/308 irányelv 10. cikke és a 2008/55 irányelv 10. cikke értelmében vett „kedvezményes bánásmódnak” minősülne.

48 Ebben az esetben a belga állam nem élhetne az említett lehetőséggel a célból, hogy behajtsa a másik tagállam ezen irányelvek szerinti behajtás iránti megkeresés tárgyát képező követeléseit, mivel az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az 1979. július 20-i törvény 15. cikke értelmében a behajtandó követelések semmilyen kedvezményes bánásmódban nem részesülnek.

49 Mindenesetre hangsúlyozni kell, hogy a megkeresett tagállam csak a megkereső tagállam javára és előnyére élhet az alapügyben szereplőhöz hasonló beszámítási lehetőséggel.

50 E körülmények között a második kérdésre az a választ kell adni, hogy

– a 76/308 irányelv 10. cikkét és a 2008/55 irányelv 10. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezésekben szereplő „kedvezményes bánásmód” kifejezés bármely olyan mechanizmust magában foglal, amelynek eredményeként párhuzamos követelések esetén a követelés preferenciális kifizetésére kerül sor.

– a 76/308 irányelv 10. cikkét és a 2008/55 irányelv 10. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a megkeresett tagállam azon lehetősége, hogy párhuzamos követelések esetén beszámítással éljen, az e rendelkezések értelmében vett kedvezményes bánásmódnak minősül, amennyiben e lehetőség igénybevétele azzal jár, hogy e tagállamnak preferenciális vagy elsőbbségi jogot biztosít a követelései kielégítése tekintetében, amely joggal a többi hitelező nem rendelkezik, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.

A költségekről

51 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) Az Európai Mezőgazdasági Orientációs és Garanciaalap finanszírozási rendszerének részét képező műveletekből, valamint a mezőgazdasági lefölözésekből és vámokból eredő követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtásról szóló, 1976. március 15-i 76/308/EGK tanácsi irányelv 6. cikkének (2) bekezdését és az egyes lefölözésekből, vámokból, adókból és egyéb intézkedésekből eredő követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtásról szóló, 2008. május 26-i 2008/55/EK tanácsi irányelv 6. cikkének második bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a megkereső tagállam követelése nem tekinthető a megkeresett tagállam követelésének, és nem szerzi meg ez utóbbi tagállam követelésének minőségét.

2) A 76/308 irányelv 10. cikkét és a 2008/55 irányelv 10. cikkét úgy kell értelmezni, hogy:

– **az e rendelkezésekben szereplő „kedvezményes bánásmód” kifejezés bármely olyan mechanizmust magában foglal, amelynek eredményeként párhuzamos követelések esetén a követelés preferenciális kifizetésére kerül sor;**

– **a megkeresett tagállam azon lehetősége, hogy párhuzamos követelések esetén beszámítással éljen, az e rendelkezések értelmében vett kedvezményes bánásmódnak minősül, amennyiben e lehetőség igénybevétele azzal jár, hogy e tagállamnak preferenciális vagy elsőbbségi jogot biztosít a követelései kielégítése tekintetében, amely joggal a többi hitelező nem rendelkezik, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.**

Aláírások